

ผลการศึกษา

ในการศึกษาถึงความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ของอุตสาหกรรมการผลิตสับปะรด ฝรั่ง และปลาทูน่ากระป๋องของไทย ซึ่งใช้แนวความคิดเกี่ยวกับต้นทุนการให้ทรัพยากรภายใน ประเทศ (Domestic Resource Costs : DRC) เป็นเครื่องมือในการคำนวณ โดยข้อมูลที่ใช้ ในการคำนวณนี้ได้มาจากการสำรวจ และจากข้อมูลทุติยภูมิของอุตสาหกรรมสับปะรดฝรั่งและ อุตสาหกรรมปลาทูน่ากระป๋องของประเทศไทยในปี พ.ศ.2532 และปี พ.ศ.2536 ซึ่งจะทำการ ศึกษาเป็นรายบริษัท ซึ่งมีสัดส่วนการครองตลาดสูง และศึกษารวมทั้งอุตสาหกรรม โดยโรงงาน อุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดฝรั่ง และปลาทูน่ากระป๋องส่วนใหญ่ เป็นโรงงานที่ผลิตเพื่อการ ส่งออก นอกจากนี้ ยังใช้ข้อมูลจากตารางปัจจัย-ผลผลิต (Input-Output Table) ของ อุตสาหกรรมผลิตผักและผลไม้กระป๋อง และอุตสาหกรรมผลิตปลาและอาหารทะเลกระป๋อง ในปี พ.ศ.2533 อีกด้วย

โครงสร้างต้นทุนการผลิต

1. อุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดฝรั่ง

อุตสาหกรรมนี้มีสัดส่วนการใช้ปัจจัยการผลิต ซึ่งเป็นข้อมูลที่ใช้ในการคำนวณต้นทุนการ ให้ทรัพยากรภายในประเทศ หรือ DRC ในปี พ.ศ.2532 พ.ศ.2533 และปี พ.ศ. 2536 ดัง ตารางที่ 4.1 คือ มีสัดส่วนของการใช้ปัจจัยการผลิตที่เป็นวัตถุดิบที่สามารถค้าได้ระหว่าง ประเทศมากที่สุด โดยเฉพาะวัตถุดิบที่ผลิตได้เองภายในประเทศ คือ ร้อยละ 61.10 ในปี พ.ศ. 2532 และร้อยละ 58.02 ในปี พ.ศ.2536 รองลงมา ได้แก่ ปัจจัยขั้นปฐมร้อยละ 25.36 ในปี พ.ศ.2532 และร้อยละ 29.14 ในปี พ.ศ.2536 วัตถุดิบที่สามารถค้าระหว่างประเทศ ได้จากต่างประเทศอีกร้อยละ 12.76 และ 11.10 ในปี พ.ศ.2532 และ พ.ศ.2536 ตาม

ลำดับ และวัตถุดิบที่ไม่สามารถค้าได้ระหว่างประเทศอีกร้อยละ 0.78 ในปี พ.ศ.2532 และ ร้อยละ 1.74 ในปี พ.ศ.2536 ตามลำดับ

จากสัดส่วนการใช้ปัจจัยการผลิตของอุตสาหกรรมนี้ แสดงให้เห็นถึง การเป็น อุตสาหกรรมที่พึ่งพาปัจจัยการผลิตจากต่างประเทศในระดับต่ำ เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบหรือ ทรัพยากรการผลิตส่วนใหญ่จากภายในประเทศ โดยมีการนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศเพียง ประมาณร้อยละ 10 เท่านั้น จึงนับได้ว่า อุตสาหกรรมนี้เป็นอุตสาหกรรมที่ส่งผลให้เกิดมูลค่า- เพิ่มต่อทรัพยากรภายในประเทศอย่างแท้จริง

และเมื่อพิจารณาข้อมูลจากตารางปัจจัย-ผลผลิต (Input-Output Table) ในการ ผลิตอุตสาหกรรมผักและผลไม้กระป๋องในปี พ.ศ.2533 ซึ่งมีความหมายครอบคลุมไปถึงการผลิต ผลไม้แช่แข็งและตากแห้ง ผักและผลไม้บรรจุกระป๋องและขวด น้ำผลไม้ แยม เยลลี่ ผลไม้ดอง สับปะรดกระป๋อง การเก็บรักษาผักและผลไม้อื่นๆ ซึ่งในปี พ.ศ.2533 นี้มีปริมาณการส่งออกรวม 841,991 เมตริกตัน และมีมูลค่าการส่งออก 14,374.7 ล้านบาท ในที่นี้เป็นการส่งออกสับปะรด กระป๋องในปริมาณ 398,337 เมตริกตัน หรือประมาณร้อยละ 47.31 และมีมูลค่าการส่งออก ของสับปะรดกระป๋อง 5,524 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 38.43 ของมูลค่าการส่งออกของทั้ง อุตสาหกรรมการผลิตผักและผลไม้กระป๋องนี้ ซึ่งจากตัวเลขการส่งออกนี้จะเห็นว่าอุตสาหกรรม สับปะรดกระป๋องมีส่วนและความสำคัญมากที่สุดในการผลิตนี้ ซึ่งสามารถใช้ข้อมูลจากสาขา การผลิตนี้เป็นตัวแทนของอุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดกระป๋องได้

และเมื่อพิจารณาถึงสัดส่วนการใช้ปัจจัยในการผลิต ของอุตสาหกรรมผักและผลไม้ กระป๋องในตารางที่ 4.1 แล้ว จะพบว่า มีสัดส่วนของการใช้ปัจจัยการผลิตที่เป็นวัตถุดิบที่ สามารถค้าได้ระหว่างประเทศซึ่งผลิตได้เองภายในประเทศสูงที่สุด คือ ร้อยละ 44.70 รองลง มาได้แก่ วัตถุดิบที่ไม่สามารถค้าระหว่างประเทศได้ร้อยละ 26.10 ปัจจัยขั้นปฐมร้อยละ 19.46 และวัตถุดิบที่สามารถค้าระหว่างประเทศได้ที่นำเข้าจากต่างประเทศอีกร้อยละ 9.74 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1 สัดส่วนการใช้ปัจจัยในการผลิตอุตสาหกรรมสับปะรดกระป๋อง

หน่วย : ร้อยละ

ปัจจัยการผลิต	พ.ศ.2532	พ.ศ.2533	พ.ศ.2536
1. ปัจจัยขั้นปฐม	25.36	19.46	29.14
1.1 ค่าจ้างแรงงาน	8.97	11.52	11.13
1.2 ค่าเสื่อมราคาและ ส่วนของทุน	16.39	7.94	18.01
2. วัตถุดิบที่สามารถค้าระหว่าง ประเทศได้	73.86	54.44	69.12
2.1 จากภายในประเทศ	61.10	44.70	58.02
2.2 จากต่างประเทศ	12.76	9.74	11.10
3. วัตถุดิบที่ไม่สามารถค้า ระหว่างประเทศได้	0.78	26.10	1.74
	100.00	100.00	100.00

หมายเหตุ : ใช้อัตราดอกเบี้ยของทุนในปี พ.ศ.2532 เท่ากับร้อยละ 12.27 ในปี
พ.ศ.2533 เท่ากับร้อยละ 14.70 และ ในปี พ.ศ.2536 เท่ากับ
ร้อยละ 10.5

ที่มา : ข้อมูลจากการสำรวจ

2. อุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นกระป๋อง

ในอุตสาหกรรมนี้มีสัดส่วนการใช้ปัจจัยการผลิต ซึ่งเป็นข้อมูลที่นำมาใช้ในการคำนวณ ต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศหรือ ค่า DRC โดยมีสัดส่วนการใช้ปัจจัยการผลิตตั้งราย ละเอียดในตารางที่ 4.2 คือ มีสัดส่วนการใช้ปัจจัยการผลิตทางด้านวัตถุดิบมากที่สุดคือ ร้อยละ 82.05 ใน ปี พ.ศ.2532 และร้อยละ 78.5 ใน ปี พ.ศ.2536 โดยเป็นวัตถุดิบสามารถค้าได้ ระหว่างประเทศที่นำเข้ามาจากต่างประเทศในสัดส่วนที่มากที่สุดทั้งในปี พ.ศ.2532 และ 2536 คือร้อยละ 59.3 และ 55.52 ตามลำดับ ทั้งนี้ เนื่องมาจากการที่วัตถุดิบปลาทุ่นสดภายใน ประเทศมีไม่พอเพียงต่อการผลิตทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ จึงต้องนำเข้าจากต่างประเทศ ดัง ที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 2 รองลงมาได้แก่ วัตถุดิบที่สามารถค้าระหว่างประเทศได้ซึ่งผลิตได้เอง ภายในประเทศร้อยละ 22.75 ใน ปี พ.ศ.2532 และ ร้อยละ 22.98 ในปี พ.ศ.2536 สัดส่วน ทางด้านปัจจัยขั้นปฐมมีประมาณ ร้อยละ 14.92 และ 18.21 ในปี พ.ศ.2532 และ 2536 ตาม ลำดับ วัตถุดิบที่ไม่สามารถค้าระหว่างประเทศได้เป็นสัดส่วนการใช้ปัจจัยการผลิตที่น้อยที่สุดใน การผลิตปลาทุ่นกระป๋อง คือ ร้อยละ 3.03 ใน ปี พ.ศ.2532 และ ร้อยละ 3.29 ใน ปี พ.ศ.2536

สำหรับลักษณะสัดส่วนการใช้ปัจจัยการผลิต ของข้อมูลที่ได้จากตารางปัจจัย-ผลผลิตใน สาขาอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์การทำปลา อาหารทะเลกระป๋อง และการเก็บรักษาอาหาร ทะเลกระป๋องอื่น ๆ ในปี พ.ศ.2533 ซึ่งในสาขาการผลิตนี้มีความหมายครอบคลุมไปถึง การ บรรจุปลา กุ้ง ปู หอย อาหารทะเลอื่น ๆ และผลิตภัณฑ์อาหารทะเลในภาชนะบรรจุที่ผนึกและ อากาศเข้าไม่ได้ รวมทั้งปลาแช่แข็ง ปลาหมึก และปลาตากแห้งอื่นๆ นั้น มีสัดส่วนการใช้ปัจจัย การผลิตวัตถุดิบที่นำเข้ามาจากต่างประเทศมากที่สุด ในสัดส่วนร้อยละ 38.71 รองลงมาได้แก่ วัตถุดิบที่สามารถค้าระหว่างประเทศได้ ซึ่งผลิตได้เองภายในประเทศร้อยละ 28.96 และปัจจัย ขั้นปฐมร้อยละ 13.54 โดยปัจจัยทางด้านแรงงานและทุนจะมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ จะใช้ ปัจจัยแรงงานประมาณร้อยละ 6.98 และทางด้านทุนร้อยละ 6.56 นอกนั้นเป็นการใช้ปัจจัย วัตถุดิบที่ไม่สามารถค้าระหว่างประเทศได้อีกร้อยละ 18.79 จากข้อมูลสัดส่วนการใช้ปัจจัยการผลิต ต่างๆ นี้ จะเห็นได้ว่า อุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นกระป๋องนี้ เป็นอุตสาหกรรมที่ต้องพึ่งพาการ นำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศมาก จึงเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับ ทรัพยากรภายในประเทศได้เท่าที่ควร

ตารางที่ 4.2 สัดส่วนการใช้ปัจจัยในการผลิตอุตสาหกรรมปลาทูน่ากระป๋อง

หน่วย : ร้อยละ

ปัจจัยการผลิต	พ.ศ.2532	พ.ศ.2533	พ.ศ.2536
1. ปัจจัยขั้นปฐม	14.92	13.54	18.21
1.1 ค่าจ้างแรงงาน	5.76	6.98	7.16
1.2 ค่าเสื่อมราคาและ ส่วนของทุน	9.16	6.56	11.05
2. วัตถุดิบที่สามารถค้าระหว่าง ประเทศได้	82.05	67.67	78.50
2.1 จากภายในประเทศ	22.75	28.96	22.98
2.2 จากต่างประเทศ	59.30	38.71	55.52
3. วัตถุดิบที่ไม่สามารถค้าระหว่าง ประเทศได้	3.03	18.79	3.29
	100.00	100.00	100.00

หมายเหตุ : ใช้อัตราดอกเบี้ยของทุนในปี พ.ศ.2532 เท่ากับร้อยละ 12.27 ในปี
พ.ศ.2533 เท่ากับร้อยละ 14.70 และ ในปี พ.ศ.2536 เท่ากับ
ร้อยละ 10.5

ที่มา : ข้อมูลจากการสำรวจ

ต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศ (DRC)

ต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศ หรือ DRC นั้น เป็นการวัดต้นทุนค่าเสียโอกาสที่แท้จริงของการใช้ทรัพยากรภายในประเทศในการผลิตสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่ง เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินตราต่างประเทศ 1 หน่วย ในกรณีที่เป็นการผลิตเพื่อการส่งออก หรือประหยัดเงินตราต่างประเทศในกรณีที่เป็นการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า โดยการเปรียบเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนเงา (Shadow Exchange Rate : SER) ถ้าค่า DRC ของอุตสาหกรรมที่ทำการคำนวณได้มีค่าน้อยกว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงา หรือ DRC/SER มีค่าน้อยกว่า 1 เมื่อ DRC อยู่ในรูปของเงินบาทต่อดอลลาร์สหรัฐ อุตสาหกรรมนั้น ก็จะมีคามได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิต (Comparative Advantage) เนื่องจาก ทรัพยากรที่เสียไปในการผลิตมีค่าน้อยกว่าเงินตราต่างประเทศที่ได้รับมาในกรณีของการส่งออก หรือเงินตราต่างประเทศที่ประหยัดได้ ในกรณีของการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าในการผลิตสินค้า 1 หน่วย แต่ถ้า DRC ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงา หรือ DRC/SER มีค่ามากกว่า 1 ก็แสดงว่า อุตสาหกรรมนั้น ต้องใช้ต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศ มากกว่าเงินตราต่างประเทศที่หามาได้หรือประหยัดได้ 1 หน่วย นั่นก็คือ อุตสาหกรรมนั้นไม่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบนั่นเอง

การคำนวณค่า DRC ของทั้งอุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดกระป๋องและปลาหมึกกระป๋อง ในปี พ.ศ.2532 พ.ศ.2533 และพ.ศ.2536 นั้น จะทำการคำนวณค่า DRC ณ อัตราดอกเบี้ยในส่วนของคุณเท่ากับร้อยละ 12.27 ในปี พ.ศ.2532 ร้อยละ 14.7 ในปี พ.ศ.2533 และร้อยละ 10.5 ในปี พ.ศ.2536 สำหรับอัตราแลกเปลี่ยนเงา ในปี พ.ศ.2532 ที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่า DRC มีค่าเท่ากับ 25.85 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ ในปี พ.ศ.2533 และ 2536 เท่ากับ 26.63 และ 25.62 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ ตามลำดับ

1. อุตสาหกรรมการผลิตสับปรดระบ้อง

ตารางที่ 4.3 ผลการคำนวณค่า DRC ของอุตสาหกรรมสับปรดระบ้องของไทย

หน่วย : บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ

	พ.ศ.2532		พ.ศ.2536	
	DRC	DRC/SER	DRC	DRC/SER
บริษัท ก	16.70	0.65	20.20	0.79
บริษัท ข	18.25	0.71	29.61	1.15
บริษัท ค	21.61	0.84	21.32	0.83
บริษัท ง	22.29	0.86	24.89	0.97
บริษัท จ	22.72	0.88	26.16	1.02
บริษัท ฉ	24.64	0.95	23.71	0.92
ภาคอุตสาหกรรม	21.59	0.84	24.84	0.97

หมายเหตุ : จากตาราง I/O ปี พ.ศ.2533 มีค่า DRC = 20.02 และ ค่า

$$DRC/SER = 0.75$$

ที่มา : คำนวณจากการสำรวจ (ภาคผนวก ข)

ผลการคำนวณค่า DRC ของอุตสาหกรรมการผลิตสับปรดระบ้อง ในการศึกษานี้ จะทำการคำนวณค่า DRC ในอุตสาหกรรมสับปรดระบ้อง เป็นรายบริษัทและทั้งอุตสาหกรรม การผลิตสับปรดระบ้องในปี พ.ศ.2532 และ 2536 นอกจากนี้ ยังทำการคำนวณค่า DRC จากข้อมูลตารางปัจจัย-ผลผลิตในปี พ.ศ.2533 อีกด้วย โดยจะแสดงวิธีการคำนวณในภาคผนวก ข ในการคำนวณค่า DRC เป็นรายบริษัทนั้น ได้ทำการคำนวณจากบริษัทผู้ผลิตสับปรดระบ้อง ที่มีขนาดใหญ่และมีกำลังการผลิตสูงเป็นจำนวน 6 แห่ง ซึ่งมีกำลังการผลิตรวมประมาณ 303,576

ต้นต่อปี จากโรงงานทั้งสิ้น 19 แห่ง มีกำลังการผลิตรวมทั้งอุตสาหกรรมประมาณ 600,000 ต้นต่อปี หรือ คิดเป็นร้อยละ 50 ของกำลังการผลิตทั้งอุตสาหกรรม ดังรายละเอียดในตารางที่ 2.12 ซึ่งผลการคำนวณค่า DRC ของแต่ละบริษัทจะแตกต่างกัน โดยดูได้จากตารางที่ 4.3

เมื่อพิจารณาจากค่า DRC ที่คำนวณได้ จะพบว่า ในปี พ.ศ.2532 อุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดกระป๋อง มีค่าการใช้ต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศน้อยกว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงา หรือ $DRC/SER < 1$ ซึ่งก็หมายความว่า ในปี พ.ศ.2532 อุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดกระป๋องมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิต เป็นอุตสาหกรรมที่สามารถผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ใช้ต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศในการผลิตน้อยกว่าเงินตราต่างประเทศที่ได้รับในการผลิตสับปะรดกระป๋อง 1 หน่วย

และเมื่อพิจารณาเป็นรายบริษัทแล้ว จะพบว่าบริษัท ก เป็นบริษัทที่มีค่า DRC น้อยที่สุด เพียง 16.7 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ และมีค่า DRC/SER เท่ากับ 0.65 นั่นคือ ในการผลิตสับปะรดกระป๋องของบริษัท ก เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินตราต่างประเทศ 1 ดอลลาร์สหรัฐ หรือ 25.85 บาท (ณ อัตราแลกเปลี่ยนเงา) จะใช้ต้นทุนค่าเสียโอกาสในการใช้ทรัพยากรภายในประเทศไปเพียง 16.7 บาทเท่านั้น ทั้งนี้ เนื่องมาจากการที่บริษัท ก มีการใช้ทรัพยากรการผลิตต่อหน่วยต่ำที่สุด ในบรรดาบริษัทต่าง ๆ คือ ใช้ทรัพยากรจากภายในประเทศ ในการผลิตสับปะรดกระป๋อง 1 ต้น เป็นมูลค่า 6,526 บาท และจากต่างประเทศ 2,709.82 บาท ในขณะที่บริษัทอื่น ๆ ส่วนใหญ่จะมีมูลค่าการใช้ทรัพยากรการผลิตจากภายในประเทศ ประมาณ 9,200 บาท และจากต่างประเทศประมาณ 2,000 บาท ต่อการผลิตสับปะรดกระป๋อง 1 ต้น (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ข)

ส่วนบริษัทที่มีค่า DRC สูงที่สุด หรือบริษัท ฉ นั้น มีการใช้ทรัพยากรภายในประเทศในการผลิตสับปะรดกระป๋อง 1 ต้น เป็นมูลค่าถึง 10,754.05 บาท และมีมูลค่าการใช้ทรัพยากรจากต่างประเทศ 1,536.63 บาท (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ข) ซึ่งนับว่า เป็นการที่ใช้ทรัพยากรการผลิตภายในประเทศที่สูง และนับเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ค่า DRC ที่คำนวณได้มีค่าสูงตามไปด้วย โดยค่า DRC ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 24.64 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ หมายความว่า เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินตราต่างประเทศ 1 หน่วย หรือ 1 ดอลลาร์สหรัฐ จะต้องใช้

ทรัพยากรภายในประเทศไปเป็นมูลค่า 24.64 บาท และเมื่อเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนเงาในปี พ.ศ.2532 ที่ 1 ดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับ 25.85 บาท หรือคำนวณได้ค่า DRC/SER เท่ากับ 0.95 ซึ่งมีค่ามากที่สุดในการเปรียบเทียบผู้ผลิตสับปะรดกระป๋องต่าง ๆ แสดงถึง การเป็นบริษัทที่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบน้อยที่สุด มีความสามารถในการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ในการผลิตให้มีประสิทธิภาพได้น้อยที่สุด

แต่อย่างไรก็ตาม การผลิตในอุตสาหกรรมสับปะรดกระป๋องทั้งรายบริษัท หรือรวมทั้งอุตสาหกรรมก็มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ดังเช่น ค่าของต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศ หรือ DRC ที่คำนวณได้ในภาคอุตสาหกรรมสับปะรดกระป๋อง ซึ่งมีค่าเท่ากับ 21.59 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ และเมื่อนำมาเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนเงาแล้ว จะได้ค่าเท่ากับ 0.84 หรือข้อมูลจากตารางปัจจัย-ผลผลิต ที่มีค่า DRC เท่ากับ 20.02 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ และค่า DRC/SER = 0.75 นั้น แสดงให้เห็นว่า อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์สับปะรดกระป๋องของไทย ในปี พ.ศ.2532 ยังคงมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ และมีประสิทธิภาพในการจัดสรรทรัพยากรการผลิตในทุกบริษัทและทั้งภาคอุตสาหกรรมได้อย่างเหมาะสม

แต่เมื่อทำการพิจารณาค่า DRC ที่คำนวณได้ในปี พ.ศ.2536 แล้ว จะพบว่า บริษัทส่วนใหญ่จะมีค่า DRC เพิ่มขึ้น และมีบางรายที่มีค่า DRC สูงขึ้นจนค่า DRC มากกว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงา หรือ DRC/SER > 1 คือ ไม่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบนั่นเอง สาเหตุที่ทำให้ค่า DRC ที่คำนวณได้ในปี พ.ศ.2536 เพิ่มขึ้น เนื่องจาก การที่มีต้นทุนทางด้านค่าจ้างแรงงานที่เพิ่มสูงขึ้นมากจาก ปี พ.ศ.2532 ดังเช่น ในบริษัท ก ซึ่งมีค่า DRC ต่ำที่สุดในปี พ.ศ.2532 มีค่าจ้างแรงงานต่อการผลิตสับปะรดกระป๋อง 1 ตัน ในปี พ.ศ.2532 เท่ากับ 514.02 บาท เพิ่มขึ้นเป็น 919.01 บาท ในปี พ.ศ.2536 เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 79 นอกจากนี้ ยังเป็นการเพิ่มขึ้นของต้นทุนการใช้วัตถุดิบด้วย สำหรับบริษัท ข ที่มีค่า DRC ในปี พ.ศ.2536 มากกว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงา คือ มีค่า DRC/SER = 1.15 นั้น นอกจาก สาเหตุของการเพิ่มขึ้นของค่าจ้างแรงงานแล้ว ยังมีสาเหตุมาจากการเพิ่มขึ้นทางด้านส่วนของทุนเป็นสำคัญ และบริษัท จ ซึ่งมีค่าต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศ มากกว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงา หรือมีค่า DRC/SER = 1.02 นั้น ก็มีสาเหตุหนึ่งมาจากการเพิ่มขึ้นของค่าจ้างแรงงานแล้ว ยังสืบเนื่องมาจากการใช้ต้นทุนทางด้านวัตถุดิบเพิ่มขึ้นด้วย

และเมื่อพิจารณา ทั้งภาคอุตสาหกรรมการผลิตสัปรดกระป๋องแล้ว จะพบว่า มีค่า DRC ที่สูงขึ้นเช่นกัน คือ จาก 21.59 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ ในปี พ.ศ.2532 เป็น 24.84 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ ในปี พ.ศ.2536 และเมื่อเทียบค่า DRC กับ SER แล้ว พบว่า มีค่าสูงขึ้น เช่นเดียวกัน จาก 0.84 ในปี พ.ศ.2532 เป็น 0.97 ในปี พ.ศ.2536 ซึ่งก็หมายความว่า มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบลดลง จากที่เคยใช้ทรัพยากรภายในประเทศ 21.59 บาท ในการผลิตสัปรดกระป๋อง 1 ตัน เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินตราต่างประเทศ 1 หน่วย หรือ 1 ดอลลาร์สหรัฐ ใน ปี พ.ศ.2532 นั้น กลับต้องใช้ทรัพยากรภายในประเทศถึง 24.84 บาทต่อ ดอลลาร์สหรัฐ ในการผลิตสัปรดกระป๋อง 1 ตัน ในปี พ.ศ.2536 ซึ่งก็นับว่า ประสิทธิภาพ ในการใช้ทรัพยากรภายในประเทศนั้นลดน้อยลง และเมื่อดูจากการใช้ต้นทุนทางด้านต่าง ๆ แล้ว (ดูรายละเอียดการใช้ต้นทุนทางด้านต่าง ๆ ในภาคผนวก ข) จะพบว่า สาเหตุที่ทำให้ค่า DRC ที่คำนวณได้เพิ่มขึ้นในปี พ.ศ.2536 นั้น มาจากการที่ต้นทุนทางด้านค่าจ้างแรงงาน ใน ปี พ.ศ. 2536 เพิ่มขึ้นมาก จาก ปี พ.ศ.2532 ซึ่งก็รวมถึงสาเหตุจาก ค่าใช้จ่ายทางด้านสาธารณูปโภค เช่น ค่าไฟฟ้าและประปาด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ค่า DRC ที่คำนวณได้จะเพิ่มขึ้นแต่เมื่อเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยน เองแล้ว ก็ยังคงไม่มากกว่า 1 หรือ $DRC/SER < 1$ ซึ่งก็ยังคงมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตอยู่ แสดงถึง เป็นการผลิตที่มีความเหมาะสมในแง่สังคม อันนำมาซึ่งเงินตรา ต่างประเทศให้แก่ประเทศไทยได้เป็นมูลค่ามากมาย และก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มแก่ปัจจัยการผลิตที่มีอยู่ในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยการผลิตที่มาจากภาคการเกษตร

2. อุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นำกระป๋อง

ตารางที่ 4.4 ผลการคำนวณค่า DRC ของอุตสาหกรรมปลาทุ่นำกระป๋องของไทย

หน่วย : บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ

	พ.ศ.2532		พ.ศ.2536	
	DRC	DRC/SER	DRC	DRC/SER
บริษัท A	16.74	0.65	19.53	0.76
บริษัท B	17.46	0.68	22.60	0.88
บริษัท C	18.12	0.70	24.74	0.97
บริษัท D	19.42	0.75	17.32	0.68
บริษัท E	23.84	0.92	41.99	1.64
ภาคอุตสาหกรรม	18.52	0.72	22.39	0.87

หมายเหตุ : จากตาราง I/O ปี พ.ศ.2533 ผลการคำนวณค่า DRC = 19.39

และ ค่า DRC/SER = 0.73

ที่มา : จำนวนจากการสำรวจ (ภาคผนวก ข)

ผลการคำนวณค่า DRC ของอุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นำกระป๋อง ในการศึกษาถึง อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ปลาทุ่นำกระป๋องนี้ ได้ทำการศึกษาย่อย เป็นรายบริษัท และทั้งภาค อุตสาหกรรม โดยการศึกษาเป็นรายบริษัทนั้น ได้ใช้ตัวอย่างข้อมูลจากบริษัทขนาดใหญ่ ทั้งสิ้น 5 บริษัท และมีกำลังการผลิตรวม 280,000 ตันต่อปี ในขณะที่ทั้งภาคอุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นำ กระป๋องมีกำลังการผลิตประมาณ 360,000 ตันต่อปี คิดเป็นร้อยละ 78 ของกำลังการผลิตทั้ง ภาคอุตสาหกรรม

ซึ่งผลการคำนวณค่า DRC ของอุตสาหกรรมปลาทุ่นำกระป๋อง มีรายละเอียดดังใน ตารางที่ 4.4 ซึ่งจะพบว่า ในปี พ.ศ.2532 บริษัทผู้ผลิตปลาทุ่นำกระป๋องทุกแห่ง มีค่าการใช้ ต้นทุนทรัพยากรภายในประเทศ น้อยกว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงา หรือ มีค่า $DRC / SER < 1$ ซึ่งก็หมายความว่า ทุกบริษัทมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ในการผลิตปลาทุ่นำกระป๋อง (ดู รายละเอียดการคำนวณค่า DRC ของอุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นำกระป๋อง ในภาคผนวก ข) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บริษัท A จะมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมากที่สุด ในบรรดาบริษัท ผู้ผลิตปลาทุ่นำกระป๋องด้วยกัน คือ บริษัท A มีค่า DRC ที่คำนวณได้เท่ากับ 16.74 บาทต่อ ดอลลาร์สหรัฐ แสดงว่า บริษัท A ใช้ต้นทุนทรัพยากรภายในประเทศ ในการผลิตปลาทุ่นำ กระป๋อง 1 ตัน เท่ากับ 16.74 บาท เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินตราต่างประเทศ 1 ดอลลาร์สหรัฐ หรือ เท่ากับ 25.85 บาท เมื่อเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนเงา ซึ่งก็นับว่า บริษัท A มีกำไรทาง สังคม หรือมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตนั่นเอง

ส่วนบริษัทผู้ผลิตปลาทุ่นำกระป๋องรายอื่น ๆ ก็มีค่า DRC ที่ไม่แตกต่างกันมากนัก นอกจากบริษัท E ซึ่งมีค่า DRC ที่ค่อนข้างสูง คือ 23.84 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ และ เมื่อเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนเงา ก็มีค่าถึง 0.92 ซึ่งก็หมายความว่า ในการผลิตปลาทุ่นำ กระป๋อง 1 ตัน จะต้องใช้ต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศไป 23.84 บาท เพื่อให้ได้มา ซึ่งเงินตราต่างประเทศ 1 ดอลลาร์สหรัฐ หรือ 25.62 บาท (ณ อัตราแลกเปลี่ยนเงา) ที่เป็น เช่นนี้ เนื่องจาก การที่บริษัท E มีการใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศ ในสัดส่วนที่สูง กว่าบริษัทอื่น ๆ มาก คือ ในการผลิตปลาทุ่นำกระป๋อง 1 ตัน บริษัท E จะต้องใช้วัตถุดิบนำเข้า จากต่างประเทศเท่ากับ 34,114.33 บาท ในขณะที่บริษัทอื่น ๆ ใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่าง ประเทศประมาณ 25,000 บาท แต่อย่างไรก็ตาม บริษัท E ก็ยังคงมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบอยู่และสามารถมีกำไรทางสังคมได้ถึง 1,613.16 บาท ต่อการผลิตปลาทุ่นำกระป๋อง 1 ตัน

และหากพิจารณาการผลิตปลาทุ่นำกระป๋องทั้งภาคอุตสาหกรรมแล้ว จะพบว่า ในปีพ.ศ. 2532 อุตสาหกรรมนี้ มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิต คือ มีค่า DRC เท่ากับ 18.52 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ และมีค่า DRC เมื่อเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนเงา (DRC/SER) มี ค่าเท่ากับ 0.72 ซึ่งก็นับว่า ภาคอุตสาหกรรมปลาทุ่นำกระป๋องนี้ มีความได้เปรียบโดย เปรียบเทียบสูงในการผลิต มีการใช้ทรัพยากรการผลิตได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ

สามารถก่อให้เกิดกำไร และรายได้ต่อประเทศอย่างมากมาย ซึ่งก็เช่นเดียวกับค่า DRC ที่คำนวณได้จากตารางปัจจัย-ผลผลิต ใน ปี พ.ศ.2533 คือ ค่า DRC ที่คำนวณได้ใน ปี พ.ศ. 2533 มีค่าเท่ากับ 19.39 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ และมีค่า DRC/SER เท่ากับ 0.73 ซึ่งมีผลใกล้เคียงกับผลของภาคอุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋อง ใน ปี พ.ศ.2532 มาก ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า ในช่วงนี้ อุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋อง มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในอัตราที่ค่อนข้างสูง มีการใช้ทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วนผลของต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศในปี พ.ศ.2536 นั้น เมื่อดูในรายบริษัทแล้ว จะพบว่า เกือบทุกบริษัทจะมีค่า DRC เพิ่มขึ้นแต่เพิ่มขึ้นในอัตราที่ไม่สูงนัก ยกเว้นบริษัท E ที่มีค่า DRC สูงขึ้นมาจนค่าของ DRC/SER มากกว่า 1 คือ จาก 0.92 ในปี พ.ศ. 2532 มาเป็น 1.64 ในปี พ.ศ.2536 นั่นก็หมายความว่า บริษัท E ไม่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบอีกต่อไปแล้วในปี พ.ศ.2536 กล่าวคือ ในการผลิตเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินตราต่างประเทศ 1 หน่วย หรือ 1 ดอลลาร์สหรัฐ บริษัท E จะต้องเสียต้นทุนทรัพยากรภายในประเทศไป 41.99 บาท ซึ่งนับเป็นการผลิตที่ไม่คุ้ม หรือในการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋อง 1 ตัน บริษัท E จะต้องขาดทุน 16.37 บาท ที่เป็นเช่นนั้น เนื่องจาก บริษัท E มีการใช้วัตถุดิบจากต่างประเทศในการผลิต ในอัตราที่สูงขึ้น คือ จาก 34,114.33 บาท ต่อการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋อง 1 ตัน ในปี พ.ศ.2532 เป็น 42,215.32 บาท ในปี พ.ศ.2536 หรือ เพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 24 ในขณะที่ บริษัทอื่น ๆ ใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศ ในการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋อง 1 ตัน ประมาณ 28,000 บาท

และเมื่อพิจารณาทั้งภาคอุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋องแล้ว จะพบว่า ค่า DRC ที่คำนวณได้ในปี พ.ศ.2536 เพิ่มขึ้นเช่นกัน คือ จาก 18.52 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ ใน ปี พ.ศ.2532 เป็น 22.39 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ ใน ปี พ.ศ.2536 ซึ่งส่งผลให้ค่าของ DRC เมื่อเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนเงิน (DRC/SER) เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน จาก 0.72 มาเป็น 0.87 ในปี พ.ศ.2536 นั่นก็หมายความว่า ในปี พ.ศ.2536 ภาคอุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋อง มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ และประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรการผลิตลดลง คือ จากที่เคยใช้ทรัพยากรภายในประเทศในการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋อง 1 ตัน เพียง 18.52 บาท ในปี พ.ศ.2532 กลับต้องใช้เพิ่มขึ้นเป็น 22.39 บาท ในปี พ.ศ.

2536 ทั้งนี้ เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินตราต่างประเทศ 1 หน่วย หรือ 1 ดอลลาร์สหรัฐ หมายความว่า มีกำไรต่อหน่วยลดลงนั่นเอง

กล่าวโดยสรุปแล้ว ในอุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋องนั้น มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบลดลง ใน ปี พ.ศ.2536 เมื่อเทียบกับค่าความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ใน ปี พ.ศ.2532 ทั้งนี้ เนื่องจาก ปัจจัยหลายๆ ด้าน (ดูรายละเอียดการใช้ต้นทุนทางด้านต่างๆ ใน ภาคผนวก ข) เช่น ต้นทุนทางด้านค่าจ้างแรงงานที่สูงขึ้น จากปี พ.ศ.2532 และจากการที่ราคาผลผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋องในตลาดโลกลดลง

แต่อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋อง ในปี พ.ศ.2536 ก็ยังคงมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตอยู่ และนับว่ายังมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในอัตราที่ค่อนข้างสูงด้วย นั่นคือ อุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋อง ยังคงมีการใช้ทรัพยากรการผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งก่อให้เกิดความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตต่อไป และยังคงเป็นอุตสาหกรรมที่ควรส่งเสริมให้มีการผลิต เพราะ เป็นอุตสาหกรรมที่คุ้มต่อการผลิต คือ ยังคงมีกำไร และทำรายได้ให้กับประเทศ

การไหวตัวของค่าความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ : DRC/SER (Sensitivity Analysis)

ในการศึกษาถึงการไหวตัวของค่าความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยต่าง ๆ นั้น จะทำการศึกษา โดยให้ปัจจัย หรือตัวแปรที่จะทำการศึกษาเปลี่ยนแปลงไป ในขณะที่ ตัวแปรอื่น ๆ คงที่ โดยในการศึกษานี้ จะทำการศึกษาการไหวตัวของ การเปลี่ยนแปลง ในปัจจัยที่มีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมนั้น ๆ ซึ่งได้แก่ ปัจจัยทางด้าน ต้นทุนแรงงาน และวัตถุดิบ เนื่องจาก ต้นทุนทั้งสองนี้ มีสัดส่วนที่สำคัญในโครงสร้างต้นทุนการผลิต ในทั้งภาคอุตสาหกรรมสับปะรดกระป๋อง และปลาทุ่นน้ำกระป๋อง นอกจากปัจจัยทั้งสองนี้แล้ว ยังมีปัจจัยที่สำคัญที่ไม่สามารถควบคุมได้ ซึ่งได้แก่ ราคาผลผลิตในตลาดโลก ทั้งนี้ เพื่อนำมาพิจารณาผลที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของค่าความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (DRC/SER) ว่าจะมีการไหวตัวหรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด เมื่อปัจจัยเหล่านี้เปลี่ยนแปลงไป โดยจะทำการศึกษาการเปลี่ยนแปลง ในทิศทางที่เพิ่มขึ้นและลดลงในอัตราร้อยละ 5 10 15 และ

20 และนอกจากนี้ยังทำการศึกษาถึงจุดวิกฤต ซึ่งเป็นจุดที่แสดงถึงขอบเขตของการมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิต โดย ณ จุดนี้ จะมีค่า $DRC/SER = 1.00$

1. อุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดกระป๋อง

ตารางที่ 4.5 การไหวตัวและจุดวิกฤตของค่า DRC/SER ในอุตสาหกรรมสับปะรดกระป๋องเมื่อต้นทุนปัจจัยการผลิตเปลี่ยนแปลง

	การเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)	ค่าแรง	ราคาวัตถุดิบ	ราคาผลผลิตในตลาดโลก
ลดลง	5	0.96	0.95	1.03
	10	0.96	0.94	1.10
	15	0.95	0.92	1.18
	20	0.94	0.90	1.27
เพิ่มขึ้น	5	0.98	0.99	0.92
	10	0.98	1.00	0.87
	15	0.99	1.02	0.82
	20	1.00	1.04	0.78

หมายเหตุ : ตัวอย่างของจุดวิกฤต DRC/SER จากตารางข้างต้น คือ การลดลงของปัจจัยทางด้านราคาผลผลิตในตลาดโลกร้อยละ 2.75 จะทำให้เกิดจุดวิกฤต ($DRC/SER = 1.00$)

ที่มา : จากการคำนวณ

การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อค่าความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (DRC/SER) ของอุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดกระป๋อง ในตารางที่ 4.5 นั้น พบว่า การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยต้นทุนด้านแรงงานและวัตถุดิบ ทำให้ค่า DRC/SER มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน คือ เมื่อปัจจัยต้นทุนด้านแรงงานหรือวัตถุดิบลดลง ค่าของ DRC/SER ก็มีค่าลดลงตามไปด้วย และเมื่อต้นทุนทางด้านแรงงานหรือวัตถุดิบเพิ่มขึ้น ค่า DRC/SER ก็มีค่าเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน นั่นคือ หากต้นทุนทางด้านแรงงานหรือวัตถุดิบลดลง จะทำให้อุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดกระป๋องนี้มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบเพิ่มขึ้น และถ้าหากต้นทุนทางด้านแรงงานหรือวัตถุดิบเพิ่มขึ้น ก็จะทำให้อุตสาหกรรมนี้มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบลดลงนั่นเอง และพบว่า จุดที่เอกขอบเขตของความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบหรือจุดที่มีค่า $DRC/SER = 1.00$ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ณ จุดนี้อุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดกระป๋อง เริ่มจะไม่มีมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบอีกต่อไปแล้ว โดยในอุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดกระป๋องนี้มีจุดวิกฤตของการไหวตัวในปัจจัยแรงงาน เมื่อต้นทุนปัจจัยแรงงานเพิ่มขึ้นร้อยละ 20 และเพิ่มขึ้น ร้อยละ 10 สำหรับจุดวิกฤตของต้นทุนทางด้านวัตถุดิบ

เมื่อพิจารณาทางด้านราคาผลผลิตในตลาดโลก ซึ่งเป็นตัวแปรหนึ่ง ที่มีความสำคัญ จะพบว่า การไหวตัวของค่า DRC/SER มีทิศทางตรงกันข้ามกับการเปลี่ยนแปลงในตัวแปรราคาผลผลิตนั้น คือ การลดลงของราคาผลผลิตในตลาดโลก จะทำให้ค่า DRC/SER มีค่าเพิ่มขึ้น นั่นคือ ทำให้ค่าความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของอุตสาหกรรมการผลิตสับปะรดกระป๋องลดลง และการไหวตัวของปัจจัยทางด้านราคาผลผลิตในตลาดโลกนี้ พบว่า มีจุดวิกฤต เมื่อราคาผลผลิตลดลง ร้อยละ 2.75 ซึ่ง ณ จุดนี้ เป็นจุดที่แสดงถึง ขอบเขตของการมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของอุตสาหกรรม

2. อุตสาหกรรมการผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋อง

ตารางที่ 4.6 การไหวตัวและจุดวิกฤตของค่า DRC/SER ในอุตสาหกรรมปลาทุ่นน้ำกระป๋องเมื่อ ต้นทุนปัจจัยการผลิตเปลี่ยนแปลง

	การเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)	ค่าแรง	ราคาวัตถุดิบ	ราคาผลผลิตในตลาดโลก
ลดลง	5	0.87	0.82	0.99
	10	0.86	0.77	1.13
	15	0.85	0.73	1.32
	20	0.84	0.69	1.59
เพิ่มขึ้น	5	0.88	0.93	0.79
	10	0.89	1.00	0.71
	15	0.90	1.08	0.65
	20	0.90	1.16	0.60

หมายเหตุ : ตัวอย่างของจุดวิกฤต DRC/SER จากตารางข้างต้น คือ การเพิ่มขึ้นของ ปัจจัยทางด้านต้นทุนแรงงานร้อยละ 80 หรือการลดลงของปัจจัยทางด้านราคา ผลผลิตในตลาดโลกร้อยละ 2.75 จะทำให้เกิดจุดวิกฤตในอุตสาหกรรม การผลิตปลาทุ่นน้ำกระป๋อง (DRC/SER = 1.00)

ที่มา : จากการคำนวณ

การไหลตัวของค่า DRC/SER ของอุตสาหกรรมการผลิตปลาทูน่ากระป๋อง จากการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำการศึกษา โดยให้ปัจจัยอื่น ๆ ในขณะนั้นคงที่ จะได้ผลตามตารางที่ 4.6 ซึ่งพบว่า การไหลตัวของค่า DRC/SER มีทิศทางเดียวกันกับการไหลตัวของปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ ได้แก่ ปัจจัยทางด้านแรงงาน และวัตถุดิบ คือ เมื่อปัจจัยตัวใดตัวหนึ่งเหล่านี้เพิ่มขึ้น ในขณะที่ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ จะทำให้ค่า DRC/SER มีค่าเพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การที่ปัจจัยเหล่านี้เพิ่มขึ้น จะส่งผลให้ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตอุตสาหกรรมปลาทูน่ากระป๋องนี้ลดลงเช่นเดียวกัน หากปัจจัยเหล่านี้มีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ลดลง ก็จะทำให้ค่า DRC/SER ลดลง แสดงว่า มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบเพิ่มขึ้นนั่นเอง

และการไหลตัวของแต่ละปัจจัย ก็จะมีจุดวิกฤตที่แตกต่างกันออกไป ดังเช่น ปัจจัยทางด้านต้นทุนแรงงาน ซึ่งมีจุดวิกฤต เมื่อปัจจัยด้านแรงงานมีต้นทุนเพิ่มขึ้นร้อยละ 80 แสดงให้เห็นว่า เมื่อปัจจัยทางด้านต้นทุนแรงงาน มีต้นทุนมากกว่าร้อยละ 80 แล้ว จะส่งผลให้อุตสาหกรรมการผลิตปลาทูน่ากระป๋องนี้ ไม่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบอีกต่อไป ส่วนปัจจัยทางด้านต้นทุนวัตถุดิบนั้น มีจุดวิกฤตเมื่อต้นทุนด้านวัตถุดิบเพิ่มขึ้น ร้อยละ 10

สำหรับปัจจัยทางด้านราคาผลผลิตในตลาดโลกนั้น จะมีการไหลตัวในทิศทางตรงข้ามกับค่า DRC/SER คือ ถ้าหากปัจจัยทางด้านราคาผลผลิตในตลาดโลกมีค่าเพิ่มขึ้น จะทำให้ค่า DRC/SER มีค่าลดลง นั่นคือ มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบเพิ่มขึ้น และถ้าหากปัจจัยทางด้านราคาผลผลิตในตลาดโลกมีค่าลดลง ก็จะทำให้ค่า DRC/SER เพิ่มขึ้น นั่นคือ อุตสาหกรรมการผลิตปลาทูน่ากระป๋องนี้ จะมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบลดลงนั่นเอง ซึ่งขอบเขตของการมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของปัจจัยทางด้านราคาผลผลิตในตลาดโลกนี้ มีจุดวิกฤตอยู่ที่ เมื่อราคาผลผลิตลดลงร้อยละ 5.5 ซึ่งหากมีการเปลี่ยนแปลงลดลงมากกว่าจุดวิกฤตนั้น ๆ ก็จะทำให้การผลิตในอุตสาหกรรมปลาทูน่ากระป๋องนี้ ไม่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตอีกต่อไป